

РОЗДІЛ 1

ЛИПЕНЬ

У день нашого весілля мій наречений Джеймс прибув до церкви в домовині.

Я роками мріяла про те, як він чекатиме на мене біля віттаря з тією усмішкою, яку завжди беріг для мене. Від неї у мене аж серце завмирало. Та замість того, щоб пройти церквою до свого найкращого друга, свого першого та єдиного кохання, я була присутня на його похороні.

Я сиділа поряд із батьками у віттарній частині церкви, заповненій друзями та родичами. Вони мали бути гостями на нашому весіллі. Натомість прийшли провести в останню путь чоловіка, який помер надто молодим, надто рано. Йому щойно виповнилося двадцять дев'ять.

Тепер його не стало. Й ніколи не буде.

Моєю щокою скотилася сльоза. Я впіймала її пошматованою серветкою, яку тримала в руці.

— Ось, Еймі, — мама подала мені чисту.

Я зім'яла її у жмені.

— Д-дякую, — я схлипнула, і мій голос перервався.

— Це вона? — тихенько запитав хтось позаду, і я напружилась.

— Так, Джеймсова наречена, — прошепотіли у відповідь.

— Бідняточко. Така молода. Як довго вони були заручені?

— Не знаю точно, та вони знали одне одного ще з дитинства.

Здивоване охкання.

— Дитяче кохання. Як трагічно.

— Кажуть, тіло знайшли лише за кілька тижнів. Уявляєте собі? Ту невідомість?

Я застогнала. В мене затремтіла нижня губа.

— Агов! Проявіть трохи поваги, — суворо прошепотів тато, звертаючись до дам, що сиділи позаду нас. Він встав, пробрався повз маму та мене, зачіпаючись об наші коліна, а тоді сів, затиснувши мене між собою та мамою. Прихилив мене до себе і став моїм захистом від притишених перешіптувань і цікавих поглядів.

Орган заревів — почалася похоронна церемонія. Всі піднялися на ноги. Я підвелася повільно, бо все тіло нило й ніби постаріло, і мусила схопилась за спинку лави перед собою, щоб не впасти назад на сидіння. Всі голови повернулися до тієї частини церкви, де стояла Джеймсова домовина, а тепер її вже несли на плечах. Дивлячись, як ці чоловіки крокують за священником, я мимоволі подумала, що вони несуть дещо більше за останки Джеймса, чиє тіло надто сильно постраждало, щоб бути у відкритій труні. Зараз вони виносили на своїх плечах наші надії та мрії, майбутнє, яке ми вже розпланували. Джеймсів задум відкрити художню галерею в центрі міста після виходу з родинного бізнесу. Мою мрію відкрити власний ресторан після того, як мої батьки підуть на пенсію. Маленького хлопчика, якого я завжди уявляла між мною

і Джеймсом: він стояв поміж нами, тримаючи нас за руки своїми маленькими рученятами.

Сьогодні поховають усе.

У мене із грудей вирвався ще один схлип, який відбився луною від церковних стін; він перекрив звуки органа, що саме затихали.

— Не можу це бачити, — застогнала я.

Я втратила Джеймса. Стоячи біля другої лави, відчувала, як жалісливі погляди присутніх пропалюють мені спину. Повітря душило; воно було затхлою сумішшю поту й ладану, оповитих солодким, сиропним ароматом букетів орхідей, вправно розміщених по всій церкві в місіонерському стилі. Квіти були закуплені для нашого весілля, але Клер Донато, Джеймсова мати, домовилася про їхню доставку на похорон. Та сама церква. Ті самі квіти. Тільки церемонія не та.

Шлунок мені обірвався. Я закрила рукою рота і спробувала пробратись до проходу, обминувши тата. Мама схопила мене за руку й потисла її. Потім взяла мене під руку, а я поклала голову їй на плече.

— Отак, отак, — заспокоювала вона. По моєму обличчю безперешкодно лилися сльози.

Чоловіки, що несли труну, опустили її на металеву стійку й повернулись на свої місця. Томас, Джеймсів брат, опустився на передню лаву поряд із Клер, яка була вдягнена в чорний костюм, а сиве волосся стягнула в туге й негнучке, як її постава, кільце. Філ, Джеймсів кузен, підійшов до лави і став по іншій бік від неї. Він повернувся й поглянув на мене, привітавшись кивком голови. Я хлипнула й посунулась назад, поки мої литки не втиснулись у дерев'яну лаву.

Клер обернулась.

— Еймі.

Я швидко поглянула на неї.

— Клер, — промимрила я.

Відколи надійшла звістка про Джеймсову смерть, ми, по суті, й словом не перекинулись. Вона чудово дала зрозуміти, що моя присутність надто яскраво нагадує їй про те, що вона втратила, про її найменшого сина. Я трималася на відстані заради нас обох.

Похорон тривав далі в усталеній послідовності ритуалів і гімнів. Я краєм вуха слухала промови і практично не чула молитов. Коли церемонія скінчилась, я прослизнула в бічні двері, поки ніхто не встиг мене зупинити. За останні години я почула стільки слів співчуття, що їх могло б вистачити б на два життя.

Гості висипали на подвір'я. Тут стояв катафалк. Прямуючи критим склепінчастим проходом, я думала лише про те, як би непомітно піти звідси. Озираючись через плече і зустрілася поглядом із Томасом. Він швидко наблизився і охопив мене руками. Міцно обійняв. Груба тканина його костюма дряпнула мені щоку. Він був схожий на Джеймса: темне волосся й очі, оливкова шкіра. Але ширший, більший. Старший варіант, хоч і не скажеш.

— Я радий, що ти тут, — його дихання пройшло крізь моє волосся.

— Я мало не лишилася вдома.

— Знаю, — він повів мене від натовпу, що почав збиватись довкола нас, і ми врешті-решт зупинилися під квітучим кампсисом біля проходу. Яскраві квіти танцювали на липневому вітерці. Прибережний туман, що накривав Лос-Гатос перед світанком, зі сходом сонця розтанув. День уже ставав надто теплим.

Томас відхилився і схопив мене за передпліччя.